

ÇERKES KAMASI = MURAT ÖZDEMİR

Yaşanmış kimi güzellikler vardır hani: sessizce girerler yaşamımıza. Bazen tarlalar boyu kir çiçeklerini ilk gördüğümüzde hissettiklerimiz, bazen yoksul ve onurlu bir adamın gözlerindeki pırıltı yüklü umut, bazende bir sabah vakti heyecanla, coşkuyla, telaşla, korkuyla silahımızı kuşanıp ilk eyleme gidişimiz olur.

Naiftir yaşanan herşey. Bazen bir mevsimlik bile olmazlar, birkaç haftalık, günlük, anlıktırlar... Hatta bazen o güzellikler yaşanırken, beynimizin kıvrımlarına nakşedildiğini farketmeyiz bile. Bir görürüz, bir yiterdi. Ama böyle dolu dolu işlenirken duygularımıza yaşananlar, dayamayız o güzelliklere. Hep hatırimizde kalır. Hiç bir zaman unutturmazlar kendilerini. Ne zaman karşılaşırsak yeniden yine aynı heyecan depresir yüreğimizde... Kıpır kıpır olur, telaşlanırsınız...

Şehitlerimizin her biri için söylenebilecek şeylerin başında bu duygular geliyor. Onlar hayatımızdan hiç çıkmazlar. Bazen uzun votalarda gezilen anılarda, bazende bir mektubun satırlarında, yada koyu bir sohbetin ortasında katılırlar bize. Bazen konunun araya nasıl geldiğini bile farketmeyiz. İç içe yaşarız onlarla... Ki bazıları bunlardanda öte apayrı bir yer edinirler hayatımızda. Gönlümüzde taht kurup, hep bir özlemin sıcaklığıyla yakarlar bizi... En zorlu anlarda yanımızda olan, güç verip "hadi" diyenlerdir....

Halkın değişik kesimlerinden gelip, kırmızı bayraklarımız altında toplanan şehitlerimizin hepsi halk har-

raketi almanın güzelliğini yaşattılar bize. Anadolu'nun, Anadolu halklarının zenginliğini taşırlar saflarımıza. Onlarla, büyür, zenginleşir, kök salarız toprağın derinliklerine. Onlarla yenilmezliğimizi pekiştirir, gücümüzün sınırsızlığını görürüz. Türk'ü, Kürt'ü, Laz'ı, Çerkez'i, Arap'ı... 73 millet'in kardeşliğini onlarda yazatır, binlerce yıllık medeniyetler beşşip'i Anadolu'nun zenginliğiyle gururlanırız.

İşte bu zenginliklerde yeşeren bir tohumda Çerkez Kaması; Murat Özdemir'dir.

Vatan sevgisinin, Halk sevgisinin, sözü ve özü bir olmanın, ağız dolusu yoldaş diyebilmenin, yürek dolusu kampa diyebilmenin örneğidir Murat.

Onun kişiliğinde Çerkez halkının savaşçı hareketlerini, Parti-Cepheli bir devrimcilikte nasıl örnek bir kişiliğe dönüştüğünü görebiliriz.

Çerkez'di O.

1964 yılında Düzce'nin Mucurlu adlı bir Çerkez köyünde doğan. Dışa kapalı, Çerkez ve dinsel geleneklerin yoğun yaşatıldığı bu köyde, hayvancılık ve tarımla uğraşan ailesi bir yandan kendisine iyi bir eğitim vermeye çalışırken bir yandanda geleneklerine göre yetiştirmeye çalışır. Anavatanlarından binlerce kilometre ötede, Düzce'nin bu yoksul köyünde yaşatılan gelenekler Murat'ın üzerinde de derin etkiler bırakır. Bir yanda Çerkez halkının Kaftaslar'daki dillere destan savaşçılığının oluşturduğu gururlu - onuruna

düşkün kişilik - zulme boyun eğmezliği diğer yandan halkın zengin-fakir gözetmeksizin dayanışması, Ataya -büyüklerle- saygı, kadına verilen değer, bireylerin söz hakkı, kişiliğinde güçlü şekilde yer edindir.

Ama Murat tabiri caizse "cin" gibidir. Yaşı büyüdükçe özellikle dinsel gelenekleri sorgulamaya başlar.

Köyün, yaşadığı çevrenin kapalı sınırlarını aşarak ülke ve dünya gerçeklerine ulaşmaya, ilgilenemeye başlar. Çünkü kendisine öğretilenlerle, halkın yaşadıkları arasında tam bir tezat olduğunu farketmekte zorlanmaz. 1977-78'li yıllardır. Lise'de okumaktadır. Ülkenin yoğun ortamı devrimci mücadelenin henüz yeterince iradi bir örgütlülüğe ulaşmadığı bu yöredede etkisini hissettirmeye başlar. Murat ve Arkadaşları da bu etkinin altında dırlar. Küba'yı, Che'yi tartışmakta, Deniz'leri anmakta, güncel gelişmeleri anlamaya çalışmaktadırlar. Örgütsüz bir grupturlar.

Birşeyler yapabilme arayışıyla dağlara başlayan sevdası sonunda bir grup arkadaşıyla Malatya dağlarına gerilla olarak çıkmaya karar verir. Ancak ideolojik-politik yetmezlikleri, hazırlıksızlıklarıyla bir süre sonra yeniden düzcaya dönerler.

Serüven başlamış, bir sevdaya tutulmuştur birkes Murat. Hayatın çelişkisi çözülmüş, yürünecek yol belli olmuştur. Artık ne geriye dönmek, nede vazgeçmek mümkündür, buyoldan. Fakat bu yıllar 12 Eylül'lü yıllardır.

Artık Devrimci hareketlerin yaşadığı dağınıklık, Murat'ın arayışındaki yetersizliklerle bütünleşince boşluk değer. İstanbul'a gelip Marmara Üniversitesi

Basın Yayın Yüksek Okulu, Gazetecilik bölümünde öğrenime devam eder.

İlk dönem, yaşanan dönemin sıkıntılarıyla geçse de, okulun son dönemine doğru geniş bir arkadaş çevresi edinir. Bu çevreler Sosyalist düşünceleri taşıyıcı olarak örgüt sülüsünün, günübirlik, bahem yaşamın hakim olduğu çevrelerdir. Bu yıllar Murat'ın Ö.Ö.'cüsünde ifade ettiği biçimiyle "her türlü çevreyi tanıdığı, içinde yer aldığı" yıllardır. Okulun son dönemi olan bu yıllar, Murat'ın Biz'de yakından tanımaya başladığı, ilişkilerinin geliştiği yıllardır. Okulu bitirir. Güneş Gazetesinde çalışmaya başlar. Artık Parti'mizle ilişkisi gelişmiş, adeta burjuva basınının içinde adımıza çalışma yürütmektedir.

"Murat abi ile ilk karşılaşmam '90'lı yılların başında oldu. O dönemde yapılan eylemlerden sonra Güneş Gazetesinde bir sayfa tam olarak Devrimci Sol sayfası gibi çıkıyordu. O sayfanın her karesinde Murat abinin emeği olduğunu daha sonra öğrendim. Zaman zaman karşılaşsak ta doğru düzgün sohbetimiz olmadı. Taki '91 14 Temmuz günü Özgür Der'de 12-14 Temmuz şehitlerimizin isimlerini öğrenmek ve cenazelerine sahip çıkmak için toplandığımız güne kadar.

O gün saatlerce süren çatışmanın ardından işkenceciler ellerinde baltalar, itfariye kancaları vb. ile barikatı parça parça kapıdan çıkararak daldılar içeriye... O an bizde odanın köşesinde kalk kola girip kenetlenerek yaşlılarımızı ve sakat olanlarımızı ortaya aldığımızda Murat abi ortada öylece kaldı... Daha sonraki konuşmamızda "Ben ne bileyim dedim

herhalde daha önceden bildiğim gibi yumruk yumruğa gireceğiz birbirimize" diyordu.

İşte Murat buydu. Bir yandan eylemlerde polise aldığı tavırlarla, yaşadığı gözaltılarla, diğer yandan gazeteden yaptığı haberlerle dikkat çeker. Polis: "Bu sarı varya, bu sarı, her işin arkasında bu var" demektedir. Bir süre sonra burjuva basında çalışmanın hiçbir koşulu kalmaz.

Artık Mücadele Gazetesi'nin bir çalışanı, muhabiridir.

İrmak yatağını bulmuş, taşlar yerli yerine oturmuştur artık. Kısa zamanda birikimiyle, yaratıcılığı ile, coşkusuyla 1992'de yeni bir soluk olur çalıştığı alanda. Bir süre sonra Ankara şehitlerimizin cenaze töreninde tutuklanarak Bayrampaşa hapishanesine konur. Kısa tutsaklığı; halk ve örgüt gerçekliğini, ideolojimizi daha iyi tanımasına, savaşımın sorunlarına daha fazla vakıf olmasına yol açtı. Yarınlara olan inancı, kendine olan güveni daha da pekişti, öfkesini, coşkusuyla büyüterek yeniden kavga alanlarına koşturdu.

Ama artık sarı Murat'tı bizim için. Salına salına yürüyüşüyle, gülen mavi gözleriyle, sarı karlaşmış saçlarıyla ve her daim elinde yanan sigarasıyla, iz peşinde koşması gönülleri fethetmişti.

Böyle başladı tutsaklıkta dostluğumuz.... Aylar geçti.

Biliyorduk iyi, ama artık haber alamaz olmuştuk Murat'tan. Çok geçmeden, '93 sonlarına doğru onun da haberi geldi. İzmir-Ege Bölge operasyonunda İzmir demokratik alan sorumlusu olarak gözaltına alınıp tu-

tuklandığını öğrendik.

Murat için zorlu bir dönemdi, bu günler. Şube-
den başarısız çıkarak misyonuna uygun davranmamış,
bunun hesabı içindedir. Gururu kırılmış, ahlaktan
tutarlı davranmanın ezikliğini yaşamaktadır. Ama o
bir parti -cephelidir. Düştüğünde kalkmasını bilen,
uzatılan ele sarılan, yeni baştan kendini yaratma
savaşına girer. Tutsaklık ve yenilgi ile kavga bitti
demez. Kaldığı yerden, yenilgisini zafere çevirmenin
yeminiyle yola devam eder. Artık önünde uzun tutsak-
lık yılları ve kendini yeni baştan yaratma savaşı
vardır.

Böyle bir hesaplaşmadan geçerek, uzun yıllara
yayıla cak tutsaklığa adım atar, Murat. Artık veril-
miş sözleri tutmanın yükü omuzlarında. ve yaşam
onu beklemektedir. O da bunun bilincindedir.

Kısa zamanda kendini toparlar. Artık Murat
Yoldaş, Buca'ya gelen genç yoldaşların herşeyiyle il-
gilenen, gülmünce gözlerinde güller açan ve insanı sı-
cak sohbetiyle hemen sarıveren bir yoldaşımızdır.
Sarı, sarkık bıyıklarının altında sigaradan sararmış
dişlerini göstererek içten gülmünseyişıyla, sizde onun
gülmünşüne güler ve ona yakınlık duyarsınız. Ki büyük-
den Buca ve Bursa Hapishane sürecinde yaşlı genç
yoldaşlarımızın onu hiç baş bırakmamasının temel ne-
denlerinden biri budur. Onların dünyasına girmek sah-
bet edip gülmek, doğallığında oluverir Murat için.
Sıkıntılarını açabildikleri, özel sırlarını yaşamışın-
de paylaşabilecekleri yegane kişilerden biridir.
O'da sabırla dinleyen, sorunlarına kafa yoran, sah-
bet edip rahatlatan, örgütsel boyuttaki sorunları

doğrudan örgütle paylaşmaya yönlendirendir.

Çok birikimlidir, Murat yoldaş. Seminerlerdeki tartışmalarda bu hemen farkedildi. Ama hiçbir zaman entellektüel bir arayış içinde olmadı. Çok okur, araştırır ve özellikle Buca hapishanesinde günlerce uğraşarak hazırladığı araştırma yazılarıyla, bilgisini yoldaşlarıyla paylaşır. Çok sakin, kendisine güvenli, tane-tane güzel ve akıcı konuşur. Olaylara ve olgulara yaklaşımındaki diyalektik yöntemle düşüncesini açıklar, inandığı doğruları sonuna kadar savunurdu. O konuştuğunda özellikle, yoldaşlar can kulağıyla söylediklerini her şeyiyle anlamaya çalışırlardı.

Bu yanıyla Murat'ın öğrenmeye olan aceliği özellikle üzerinde durulması, dersler çıkarılması perden bir konudur. Örneğin Buca Hapishanesinde ihtiyar dediği Bülent Pak'la uzun, geceler boyu süren ve çoğu kez sabahı bulan tartışmalar, yeni Bursa hapishanesine geldiğinde Milliyetine ve tarihine ilişkin kaynaklarını toplayarak, Buca hapishanesinde yarım kalan çalışmasını ikinci günü hemen devam ettirmesi ilkokla gelen örneklerdir.

Yine açık sözlü ve dabra-dobra, esprili ve taşıdığıne kaymasıyla da ustadır. Murat; öyleki yerinde ve akıllıca yapılmış esprileriyle "bu espiriyi nasıl bulduğunu düşünür" etkilenirsiniz.

Neredeyse hiç kırmazdı. Kendisini kerdirmek için özellikle Buca hapishanesinde yoldaşlar sürekli kumpaslar peşinde olur. Mesela çamaşırlarını yeni leğene basmıştır Murat. Sivas şehidimiz Tevfik Durdemir yoldaşımız hemen bir yoldaşı yollar "Murat'a dedi, yoldaş bu çamaşırlar bir haftadır leğende, çamaşır yıkayaca-

gim leğen yok, olmaz böyle... de" derdi. O yoldaşımız da gidip aynısını söylerdi. Murat "yok yoldaş yeni bastım" desede, öteki "hayır, bu çamaşır bir haftadır burda, ben biliyorum" der ısrar ederdi. Murat derdini anlatmaya dursun o yoldaş ısrar ettikçe sıkıntı için de kalırdı.

Etrafının kalabalıklaşmaya başladığını farkeder ve göz göze gelebileceği birilerini arardı. Sonra Tefik'i görür yoldaşların gülmelerinden işi onlar "vayın safsızlar..." derdi. Tabi herkes makaraları koyverir, ve önceden örgütlenmiş 3-5 kişi tarafından kapılıp ağızına kadar su dolu, leğene basılarak kumpasın son noktası konurdu. Murat bu yaz şakalarında hep şakalanan taraftır. Son hamlesi bari şu sıraparaları-
lin deyip, karga tulum ba götürülürken birine vermeli olurdu.

Onun perçek anlamda kızıdığını ise üç şeyde görebilirsiniz. Biri sorun yaşayan arkadaşlarımızdan emek harcadığı halde, bazılarının arsızlık noktasında bunu kullanması, vefasızlık göstermesi, diğeri ise Partimize ve önderimize yönelik medyada karalama kampanyasıyla karşılaştığında olurdu. Gazete okurken yada TV seyrederken "alçaklar yalan söylüyor" diye söylen diğine birçok kez yoldaşlar tanık olmuştur. Tabi bir de mahkeme - hastane gidip-gelishlerinde yoldaşlarımızın sadırına uğradığında çok sinirlenir. Kabına sığmayan öfkesi ile en önde olurdu. Bu yüzden birçok kez Buca'da büyümeden bitmiş çatışmalarda dahi yaralanmasıyla ünlenir Murat. Çatışma bitmiş sonra yoldaşlar oturmuş olayların maverasını yapmaktadır. Muratla herkes tatılır; "yahu yine gittin darbeni aldın. Valla

bunu nasıl başarıyorsun anlamıyoruz" derler. O da "yumruk boşa gitmesin diye kafamı uzaştırıyorum" der yaralı halıyla dalga geçerdi.

Duygularında böyle sade, dolu dolu yaşardı Murat.

O'na yön veren, hep peleceğe yürümesini sağlayan nedir diye sorulacak olursa, elbetteki cevabı derin bir vatan ve halk sevgisi olur. Ki bunu öylesine açık yaşamaktadır ki bundan etkilenmemek mümkün değildir.

Bursa hapishanesinde "Vatan" üzerine bir tartışma-dayızdır. Yoldeşlerimizden biri "Anadolu'daki azınlıkların vatani'de Anadolu'mudur yoksa o azınlıkların ulus olarak yaşadıkları yer mi?" diye sorup oturmasıyla, yoldeşlerinin gözünün söz isteyen Murat'a dönmesi bir olmuştur. Murat "Anadolu nasıl benim vatanım olamaz" diye hafif sitemle başladı sözlerine. "200-300 yıldır bu topraklarda yaşıyoruz. Bütün Anadolu halklarıyla birlikte bu topraklar üzerindeki acılarında - sevinçlerinde paylaştık... Anadolu'nun Emp. işgal altında olmasına aynı tepkiyi duyuyoruz. Elbette burası tartışılmaz birimde bizimde vatanımız" demişti. Böyle sade ve böyle açıktrı duyguları... Ki aynı şekilde aile görüşlerinde olsun, günlük yaşamda olsun halk almadergerlerini daha fazla yaşatan insanlarımızı duyduğu özel ilgi, peleneklerini öğrenme çabası, hep öne çıkan özellikleri oldu Murat'ın.

Bununla birlikte Murat'ın savaşçı -devrimci gururu ve onuruna düşkünlüğü devrimciliğini tanımlayan en temel özellikleridir. Ki elbette her devrimciyi ayakta tutan değerlerin başında bu olgular gelir. Ama Murat, çerkez halkının peleneklerinde öne çıkan savaşçılığıyla bütünleştirdiği devrimciliği ve

onda yarattığı gururlu eda, bıçak yoldaşımızın ortak gözlemi oldu.

Ölüme yönelik duygularını anlatırken; "Ben bir Çerkez kamasıyım. Kırılmaya ceğim, bükülmeyeceğim esnemeyeceğim. Ve dimdik, doğru ellerde, düşmanın bağrına saplanacağım..." sözlerindeki kararlılık, bu savaşçı yanının en yalın haliydi. Bu yüzden kını, sınırsız cüreti ve bir talimatla her an herşeyi yapabileceğine kimse kuşku duymadı.

Böyle yılları devirdi. Buca hapishanesinde. Devletin Buca hapishanesini boşaltma politikaları sonucu 8 yoldaşla birlikte 24 Kasım 1999 tarihinde Bursa hapishanesine geldi. Zorlu, yıpratıcı günlerin ardından artık yılların eskitemediği özgür Tutsak Murat özdemir kesintisiz devrim cilipini buraya taşımişti. Aynı zamanda bu günler hapishanelerde yeni bir sürece girildiği, yeni bir direnişin tartışmalarının alttan alta yürütülmeye başlandığı günlerdir.

ufukta çetin, zorlu günler görülmekteydi. Bir kez daha bıçak sırtında savunulacaktır değerler... En yiğitler, en kahramanlar yine en önde olacaktı.

Yaşamında yeni bir sayfa açan Murat, herşeyiyle daha direnişin tartışılmaya başladığı ilk günden itibaren bu tartışmanın ortasındaydı. Günlerce, aylarca sürdü tartışmalarımız.

Murat her tartışmada bir adım daha öne çıktı. Ve tabiri caizse yoldaşlar arasında o günlerin sürekli sorulan "Kimler Ö.Örücü 1. Eki'be seçilir?" sorusuna banka gösterilen adayların başlarında yelendi. Çünkü coşkusunu ve moraliyle, inancı ve kararlılığı ile, direnişe kitlelenmesiyle tartışmasız bir şekilde

örnekti. Yalın ve çok duruydu. Abartısız, kendinden emin duygularıyla, bütün insanlarımızın üzerinde tartışmasız bir güven ve saygı oluşturmuş durumdaydı.

Direniş günlerine böyle vardık Murat'la. Murat Ö. Orucu savaşçılarının daha kimler olduğunun açıklanmadığı günlerde en başa kendini koymakta, hiç tartışmasını dahi yapmamaktaydı.

Artık Ö. Orucu savaşçılığı tutkulu bir beklenti haline gelmişti... Deyim yerindeyse söke-söke hareket ettiği bandına erişti... Görev kendine verildiğinde anlatılmaz bir mutluluk içindeydi. Artık ne tutmak, ne engellemenin mümkünüdür. Kabına sığmaz haldedir... 20 Kasım 2000 günü sabahleyin alın bandını taktığında kısa ve yalınca yine... O yalınlık ve rahatlık, her zamanki gibi kendine olan güveninin göstergesiydi. Sözlerini; "Bizden önce şehit düşen yoldaşlara selamlarınızı götürüreceğim. Ve değerlerimize bağlı kalacağım" deyip "başladı işi" bitirdi işi" şüriyle bitirdi.

Evet "Başladı ve bitirdi işi". Murat artık herşeyiyle direnişin zaferine kilitlenmiştir. Öyleki gazetelerde TV'lerde direnişe karşı bir haber, yazıyla karşılaştığında hemen cevap vermek dahi doğal bir refleks haline gelmişti. Yaşanan duygular, anlatılması zor tarifsiz duygulardır.

Günler ilerledikçe Murat artık tutulması zor bir çağlayan gibiydi... O güne böyle vardık...

Barikat başında nöbetçi olanlar ile alt katta yeni barikat kurmaya çalışan arkadaşlar galince iki kişi hariç bütün kitlemiz bir odada toplanmıştık. Murat sıra ile sıkıca kucaklaşmaya başlıyor. Bazılarımızın gözleri dolu-dolu dudaklar titriyor. Ama Murat'ın costu

ve sevinci herşeyi bastırmış durumda. Sonunda sıra bana da geliyor. Sıkıca kucaklıyorum. Öyle saniyeler geçiyor. Göz göze geliyoruz. Gülen, püldükçe küçülen gözlerinin içinde dalıp, kaybolu versen dersin. Öyle püzel, sıparadan sararmış, sarıkık Çerkez bıyıklarını taşıyan bu yüz, gurur dolu bakışlarıyla son kez karşımda. Uzanıp alından öpüyorum. Ardından bir daha sarılıyoruz, birbirimize sıkıca. "Hoşçakal" diyor gülererek. "Güle güle" diyorum. Diğer arkadaşlarla görüşmeye devam ediyor.

Bu an herşeyin iç içe yaşandığı bir andır. Coşku, sevinç, hüznün, gurur, acı... herşey ile yaşanır. O duygudan o duyguya uzanır insan. Bir yanı deprem dalgaları gibi sarsılır, bir yanı çığlayan gibi coşkuyla kabarır. Gözyaşı dök memek için kendini zorla tutan da, bir adım öne çıkıp sırada ben varım diyende bir aradadır. İnsana ait duyguların hepsi iç içe yaşanır burada. Tek bir şey yoktur, o da tereddüttür. Çünkü haklı bir kaypa uğruna bedel ödendiğini ve geleceğin ancak böyle kazanılacağını biliyor buradaki insanlar. Muratı da böyle sarsılmaz kılan bunlardan sonsuz inancı değil mi zaten?

Birlikte olduğumuz son anları yaşıyoruz. Mucattla son yoldaşlarda görüşünce yarı utanmış, mahcup bir halde kendi etrafında hafifçe dönüyor ortamızda. Gözleri son kez bizleri süzüyor, birkaç saniye. Sonra utanmış gülümsemeyle "Halkımıza selamlarımı söyleyin. Sizlerin selamını bizden önce gidenlere iletip, sizin yerinize sarılacağım" kelimeleri dökülüyor dudaklarından.

O anda dışarıdan gelen son yoldaşımızla kapı açılın-

da kucaklaşıp koridora yöneldi. Salına-salına yürüyüşle, garurlu edasıyla koridordakiler onun gözükmeye, o ilerledikçe iki yana doğru ayrılıyorlar. Murat ilerlerken suskunluk kapsıyor her yanı. Çünkü bütün hapishane kitlesi, diğer hapishanelerden gelen fedaeylemi haberlerinden, direnişçilerin üç gün önce Adalet Bakanlığına ilettikleri: "Operasyon yaparsanız, kendimizi yakarız" tavrını içeren dilekçelerden haberdar. Ve derhalliğinde Murat'ı gören kitle fedaeylemi yapmak için koridora çıktığını anlıyor. O yürüyüşündeki sabırsızlığı ve öfkesi ile alt kata inen merdivenlerin başına geldi.

Bir yoldaşımız alt kata inen merdivenlerin ortasındakir pencereden, düşmanın H Blok gardiyan odasında kalkanlarıyla oluşturdukları barikata doğru seslenerek:

"- Rütbeli birisi gelsin! Bakın, yoldaşımız birazdan size birşey anlatacak!"

Yoldaşımız daha cümlesini tamamlamadan kalkanlardan oluşan barikatin önüne doğru çıkan kasklı biri;

- Ben rütbeliyim bana anlatsın, diyor.

Yoldaşımız tekrar;

Operasyondan sorumlu düzeyinde biri gelsin. Nasıl öldüğümüzü görün. Bizi ölümle korkutabileceğinizi düşünüyorsanız bakın o zaman, diyor.

Ve bunların yaşandığı anda merdiven başında bulunan Murat, bir yandan rütbeli birisini çağıran yoldaşı izlemekte, diğer taraftan yanında bulunan yoldaşa;

"Bizimkilere selamlarımı söylersiniz. Kapıları hep açık olsun bize ve beni utandırmasınlar." dileğini iletti. Ve ardından o yoldaş bir eliyle tokalaşırken, diğer elini Murat'ın omzuna koyup vedalaştılar.

Murat bu son anlarının hazırlığını bitirdiğinde saat 10³⁰'u gösteriyordu. Ardından elinde yanıcı madde ile geride bıraktığı yoldaşlarına hiç dânmeyen, hiç bakmadan operasyon timlerinin olduğu yere dönüp saniyelerle bakındı. Ardından elindeki yanıcı maddeyi başından başlayarak hızlı-hızlı üstüne dökerken diğer yandan operasyon timlerine seslenmeye başladı;

"- Alçaklar, namussuzlar, bizi operasyonlarla korkutup teslim alabileceğinizi düşünüyorsunuz. Siz Amerikan uşaklarınıza bakın nasıl ölüyoruz. Görün gözlerinizle şerefsizler!" diye haykırdı. Ve son kelimesinin ardından bedenini ateşledi...

Ateşler içindeki bu bedenden iki kol, havaya, göğe doğru kalktı. Ateşlerin kavurmaya başladığı iktel, iki yumruk zafere durdular. "Yaşasın Feda Eylemimiz", "Yaşasın ölüm Orucu Direnişimiz" yangınlar içindeki bu yürekte haykırılmaya başlandı. Sloganlar... sloganlar... sloganlar...

Artık her yanı en diri, en inançlı, en kararlı hali ile kapladı. Sanki deprem olmuşcasına, sanki fırtına kopmuşcasına daki kâlar geçti.

Murat'ın iki eli sanki güneşe uzanmışcasına, sanki güneşten ateşi çalıpta yeryüzüne indirmişcasına havarda öyle asılı kalmışken, olazların sardığı bu beden ilk kez sendeledi. Kolları indi. Beden hafif bütüldü. Sonra alevlerin sardığı bu beden yeniden dikildi. Kolları yeniden güneşe uzandı. Ve gövdesinde yangınlar taşıyan bu yürek, saniyeler önce yarım bırakılmak zorunda kaldığı "Yaşasın Feda Eylemimiz" sloganına başladı yeniden.

Aynı anda bizlerde saniye-saniye kahramanlaştığı

bu anı izlerken "Yağasın Feda Eylemimiz" haykırışlarımızı gırtlaklarımızı yırtılırcasına, göğsümüz patlarcasına eşlik ettik bu savaşının son yolculuğunda kendisine. Bu kez çok sürmedi yangınlar içindeki bedenini ayakta kalması. Sloganlar ve zafer işaretiyle son kez haykırırken kavgasını, bir kavgacı adamının, feda savaşçısının; ölümü iki yakasından yere çalıp, usul-usul sendeleyerek, çömelerek, üstüne kapaklanışına tanıklık ettik.

Ölüm bu gövdenin altında çaresizce kırpınıp teslim olmaya yol alırken, artık Murat'ın ayakta kalamayan alevleri içindeki bedeni; sloganları daha gür haykırmak istemesine, ayaklarını ve kollarını sallayarak, dudaklarını kıpırdatıyordu sadece

Ölüm teslim alınmış, son nokta konuyordu. Artık yavaş yavaş hareket eden kollar, hareket etmez; kıpırdayan dudaklar, kıpırdamaz oldular. Yangınlar içindeki bu yürek saat 10⁴⁵'te "Bize Ölüm Yok" marşı ve "Murat yoldaş ölümsüzdür" sloganlarıyla selamlandı. Sol eliyumruk, sağ eli zafer işareti şeklinde, bacaklarını karnına çekmiş, ölüme dair söylenecek her şeyi söyleyerek görevini yapmış olmanın huzuruyla uzanmıştı, güneşin saf rasına feda savaşçısı ...

Dışarda, karşı pencerede ise yüzleri açık haldeki operasyon timleri şok halde, birbirlerini özercasına, çaresizce Murat'ı görmeye çalışıyorlar.

Doktor olan bir dost ile yoldaşımızı kontrol edip, şehit düştüğüne emin olduktan sonra ıslak battaniye ile usul usul yanmaya devam eden bedenini söndürdü. Sonra koridorun son oda odasındaki bir masanın üzerine kaldırıldı, ıslak battaniyeye sarılı yoldaşımızın bedeni. Gidi-

yarım yoldaşımın başucuna. Boylu boyunca sırt üstü uzanmıştı. Çenesi yukarı kalkık, başı dimdikti. Altın sarısına bürünmüştün, yüzünde saçların gibi ışık saçıyordun, gü-lümsüyordun... Ve üzerini kıpkırmızı, büyükçe bir bezle kapatıp, en üstüne ölüm Orucuna başlarken kendilerine verilen bayrağımız örtüldü.

İkizlerli nöbet tutuyoruz şehidimizin başında.

Yeniden gidiyorum başucuna. Çerkez kaması albayraklara sarılmışta, görevini yapmış olmanın huzuruyla dinleniyor sanki. Öyle huzurlu, öyle sessiz....

Ölümlle hesaplaşman böyle kısım sürecekti. Muratım Sen ki on yıllık kavgada kaç kez kavalamıştın o ölümü? Kaç kez, önce sürmüştün kendini namluya? Hatırlarmısın, önderimizin tutsaklığında da, Ulucanlar katliamında da ilk feda eylemi önerende, eylemin neferi olma-ya ilk adayda hep sen olmuştun. Böyle kaç kez sürmüştü namluya yüreğini. KAÇ KEZ? Böyle kolay, böyle hızlı mı çalacaktın ölümü yere?

Tamam tamam nedesen haklısın, doğrusun yığıldım. Yeri geldiğinde böyle kolay, böyle hızlı vurmaliyiz ölümü yere. Kavganın yasaları, kuralı bu. Kuralların gereği ne ise kavgada o olacak. Ama işte ustanında dediği gibi "bu yürek" bu yürekten gözlere doğru akan nehirler, hırçın bir dalga gibi gezip içten işe vurduka beni "o bu dilden anlamam pek" kavganın yasalarını. Ve gelip gözlerimin kapısına dayanan nehirler... uzun valtadayız... Salına-salına yürüyoruz. çocuksu saflığıyla, anlattığın anların, gülmele yükselen kahkahaların gelir aklıma. Alır götürür beni başka diyarlara. Sana gelir bir acı oturur yüreğime. Ve ben sessizce bastırmak zorunda kalırım, içimde kobaran gözlerimin kapısına dayanan dalgaları. Böyle çabuk mu ölecektin yığıldım?